

OWCZAREK FRANCUSKI BEAUCERON (FCI 44)

KRAJ POCHODZENIA: Francja

DATA PUBLIKACJI OBECNEJ WERSJI WZORCA: 09.11.2006

UŻYTKOWOŚĆ: Pies pasterski i stróżujący.

KLASYFIKACJA FCI: Grupa I Psy pasterskie i zaganiające.
Seksja 1 Psy pasterskie
Obowiązują próby pracy.

POCHODZENIE: „Owczarek z Beauce”, „Beauceron” lub „Czerwona Pończocha” – takimi nazwami określano w końcu XIX wieku starodawnego pochodzenia psy, występujące na nizinach, charakteryzujące się krótką, gładką sierścią na głowie, i także krótką, ale twardszą na tułowiu. Z reguły przycinano im uszy. Maść miały czarną z podpalaniem, rozmieszczonym tak, że tworzyło skarpetki na kończynach, ale zdarzały się też psy szare, czarne i płowe, bez podpalania.

WRAŻENIE OGÓLNE: Owczarek z Beauce jest duży, masywny, silny, dobrze zbudowany i umięśniony, odporny, ale nie ociężały.

WAŻNE PROPORCJE: Beauceron jest psem wyważonym i wolnym od jakiegokolwiek przerysowania. Długość tułowia od stawu barkowego do guza siedzeniowego jest nieco większa, niż wysokość psa w kłębie. Głowa jest długa, jej długość wynosi 2/5 wysokości w kłębie, a jej szerokość i głębokość stanowią nieco mniej, niż połowę długości. Mózgoczaszka i kufa jednakowej długości.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT: Bezpośredni i pewny siebie. Wyraz łagodny, nigdy nie wystraszony ani smutny. Temperament beaucerona ma być łagodny i nieustraszony.

GŁOWA: Dobrze wyrzeźbiona, o harmonijnych liniach. Przy oglądaniu z profilu górna linia mózgowiczaszki i kufy są równoległe.

MÓZGOCZASZKA:

CZASZKA: Płaska lub lekko zaokrąglona, bruzda tylko nieznacznie zaznaczona, guz potyliczny daje się zauważyć.

STOP: Tylko nieznacznie zaznaczony, dzieli głowę na dwie jednakowo długie części.

TRZEWIOCZASZKA:

NOS: Proporcjonalny do wielkości kufy, dobrze wykształcony, zawsze czarny i nierozłupany.

KUFA: Nie może być wąska ani szpiczasta.

WARGI: Przylegające i zawsze dobrze pigmentowane. Górna warga przykrywa dolną, nie obwisając. Na spojeniu tworzą lekki załomek, który nie może być luźny.

UZĘBIENIE: Zęby mocne, zgryz nożycowy.

OCZY: Lekko owalne, osadzone na prostej linii. Tęczówka ciemnobrązowa, a w każdym razie nawet przy jaśniejszym podpalaniu co najmniej orzechowa. U odmiany arlekin dopuszczalne oczy porcelanowe.

USZY: Wysoko osadzone. Jeśli przycięte, noszone prosto, z czubkami skierowanymi do przodu, ani zbieżnie, ani rozbieżnie. Dobrze noszone ucho to takie, przez którego czubek można przeprowadzić linię, przechodzącą pionowo przy boku szyi. Uszy niecięte są albo częściowo załamane, albo wiszące, **ale nie mogą wisieć płasko przy policzkach**. Są płaskie i raczej krótkie. Długość nieciętego ucha wynosi połowę długości głowy.

SZYJA: Dobrze umięśniona, odpowiednio długa, płynnie przechodząca w łopatki.

TUŁÓW:

LINIA GÓRNA: Grzbiet prosty, lędźwie krótkie, szerokie i dobrze umięśnione. Zad tylko nieznacznie opadający.

KŁĄB: Dość wyraźny.

KLATKA PIERSIOWA: Obwód klatki piersiowej o 1/5 przewyższa wysokość w kłębie. Klatka piersiowa sięga łokcia, jest długa, szeroka i głęboka.

OGON: W całości noszony nisko, sięga co najmniej do stawu skokowego, prosty, na końcu tworzący lekką fajkę, kształtu litery J. W ruchu może być noszony wyżej, na przedłużeniu linii grzbietu.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE: Oglądane z przodu i z boku proste.

ŁOPATKI: średnio długie, skośnie ustawione.

PODRAMIE: Umięśnione.

ŁAPY: Duże, okrągłe i zwarte. Pazury zawsze czarne, opuszki mocne, ale sprężyste.

KOŃCZYNY TYLNE: Pionowe i równoległe.

UDO: Szerokie i dobrze umięśnione.

STAW SKOKOWY: Niezbyt blisko podłoża, pięta na wysokości mniej więcej ¼ wysokości w kłębie, tworzy kąt mocno rozwarty z podudziem.

ŚRÓDSTOPIE: Pionowe, ustawione nieco dalej, niż przechodzi pionowa linia od guza siedzeniowego.

ŁAPY: Duże, okrągłe i zwarte.

WILCZE PAZURY: Tradycyjnie, owczarze uważają podwójne wilcze pazury za ważną cechę swoich psów. Powinny mieć one kształt dwóch oddzielnych palców, każdy zakończony pazurem, i znajdować się możliwie blisko łapy.

RUCH: Swobodny i wydajny; kończyny poruszają się w jednych płaszczyznach. Owczarek z Beauce porusza się wyciągniętym klusem o długim, wydajnym kroku.

SZATA:

SIERŚĆ: Na głowie krótka i gładka, na tułowiu krótka, gęsta, sztywna i przylegająca, długości 3-4 cm. Musi tworzyć niewielkie, ale wyraźne portki i szczotkę na ogonie. Podszerstek krótki, gęsty i delikatny, najlepiej mysioszary, nie prześwieca przez włos okrywowy.

MAŚĆ:

a/ Czarny z podpalanymi znaczeniami („czerwona skarpeta”). Czerń powinna być czysto czarna, a podpalanie w kolorze wiewiórczym. Znaczenia rozmieszczone, jak podano poniżej:

- Plamki nad oczami.
- Na bokach kufy, zmniejszają się stopniowo ku policzkom, i nigdy nie zachodzą aż do wysokości uszu.
- Na klatce piersiowej, najlepiej dwie plamy.
- Na spodzie szyi.
- Pod ogonem.
- Na nogach, zacierając się stopniowo ku górze. Nie mogą zajmować więcej, niż 1/3 długości; po wewnętrznej stronie sięgają nieco wyżej.

b/ Arlekin (szara w czarne plamy i z podpalaniem). Maść szara i czarna powinny być równomiernie rozłożone, możliwa przewaga czerni. Znaczenia podpalane takie same, jak u psów czarnych.

Dopuszczalna niewielka biała plamka na piersi.

WIELKOŚĆ:

WYSOKOŚĆ W KŁĘBIE: Psy: 65 do 70 cm.
Suki: 61 do 68 cm.

WADY: Każde odstępstwo od podanego wzorca powinno być uznawane za wadę i oceniane stosownie do jej nasilenia.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub wyraźna lękliwość.
- Wielkość poza ramami wzorca.

- Zbyt lekki kościec.
- Oczy zbyt jasne lub porcelanowe u psów innych, niż arlekiny.
- Nos rozłupany, barwy innej, niż czarna, nie w pełni pigmentowany.
- Przodozgryz lub tyłozgryz z utratą kontaktu siekaczy, brak 3 lub więcej zębów, nie licząc P1.
- Uszy niecięte, **twarde, naturalnie stojące.**
- Tylne łapy bardzo wyraźnie odstawione na zewnątrz.
- Ogon skrócony lub zakręcony nad grzbietem.
- Szata: Maść i rodzaj sierści inne, niż podaje wzorzec. Zupełny brak podpalanych znaczeń. Sierść kosmata. Wyraźna, dobrze widoczna biała plama na piersi. U odmian arlekin: przewaga maści szarej nad czarną, maść czarna na jednym, a szara na drugim boku, głowa szara, bez czarnych plam.

N.B. Samce mieć muszą dwa normalnie rozwinięte jądra, w pełni rozwinięte w mosznie.